

Plotseling weerklonk er een dreigend gebrul... Grrrrruuuuhhh! Iedereen kon het monster nu met eigen ogen zien. Briesend en wankelend kwam het recht op hen af. Het was reusachtig en angstaanjagend! Het lijf van het monster zat onder een dikke laag gras, bladeren, takken en modder. Op zijn hoofd droeg hij een eigenaardig rood hoedje.

Maya, Ben en de soldaten stonden verstijfd van schrik en konden zich niet verroeren. Toen sloegen ze in paniek op de vlucht, over elkaar heen rollend. Maar daarna wisten ze het monster toch te omsingelen.

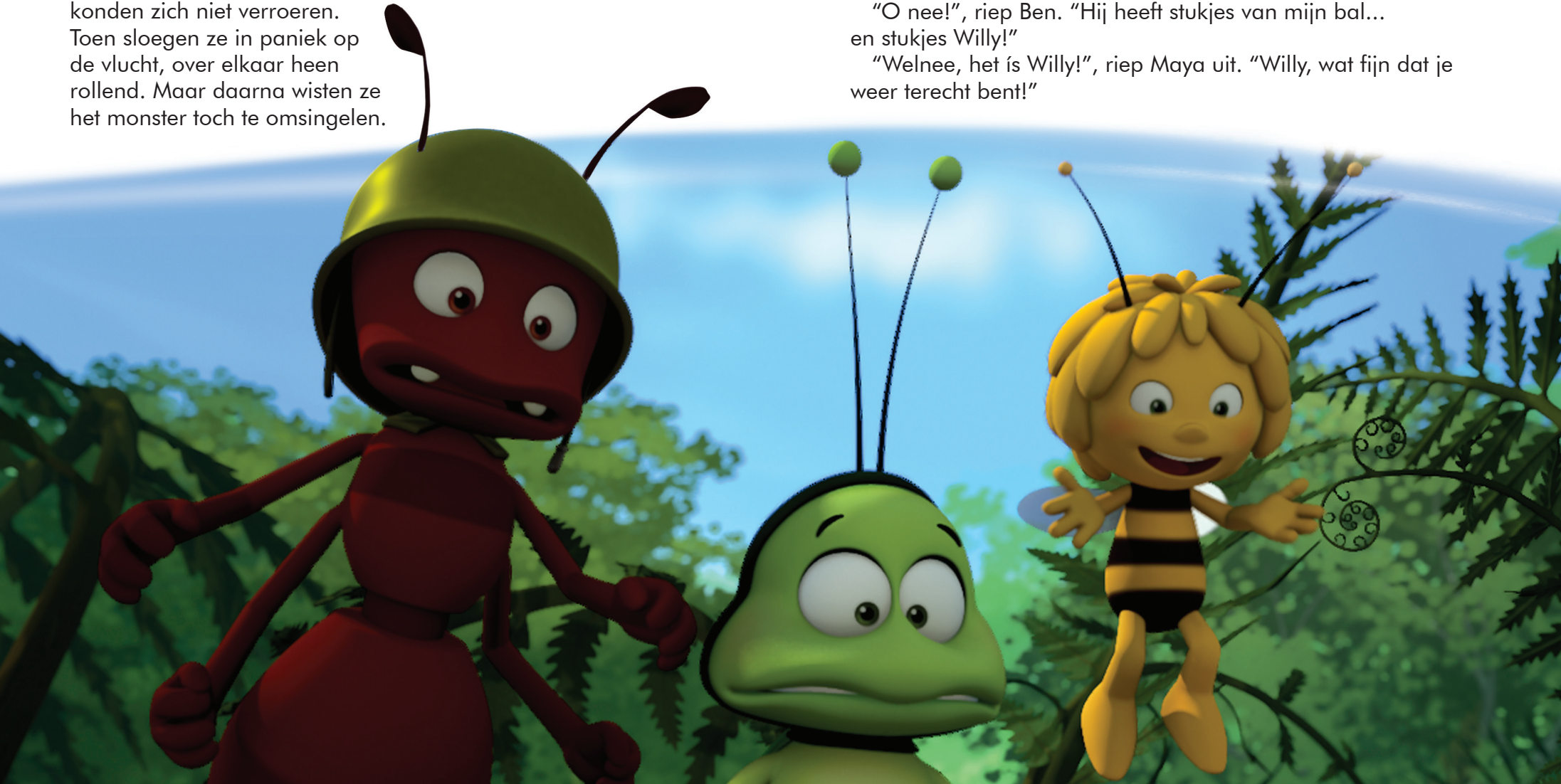
"Lelijk monster! Vertel op, wat heb je met Willy gedaan?", schreeuwde Maya.

"En met mijn bal?!", vulde Ben haar aan.

Ze begonnen zo hard aan het monster te rukken dat het zijn evenwicht verloor en van de heuvel naar beneden rolde. Onderweg verloor het bladeren, takken en de rest. Uiteindelijk bleef het ergens steken.

"O nee!", riep Ben. "Hij heeft stukjes van mijn bal... en stukjes Willy!"

"Welnee, het is Willy!", riep Maya uit. "Willy, wat fijn dat je weer terecht bent!"

Maya rende op hem af. "Dag Willy!", begroette ze hem.
"Is dat hoe je je vrienden behandelt?!", grapte Willy.
"Je was niet te herkennen. Al zag je er eigenlijk best aardig uit!", riep het bijtje.
"Ja, als ik niet zo gulzig was geweest..."
"Maar dat is nou juist jouw charme, Willy. Vertel eens hoe het was", vroeg Maya hem.
"Vreselijk. Door dat frambozensap werd ik helemaal plakkerig. En toen werd ik uit de fles geslingerd en rolde ik over de grond.

Alles kleefde aan mij vast en ik kon het niet meer loskrijgen. Pas op, want ik plak nog steeds!"
Na al die gezelligheid dacht Maya even na. Toen zei ze:
"Willy, nu blijkt dat jij het monster bent, betekent dat dus dat echte monsters niet bestaan. En ik was er al bijna in gaan geloven!"
Ze was zo blij met haar ontdekking dat ze Willy spontaan een kus gaf...
"Maya, ik zei het toch?", lachte hij. "Nu zitten wij aan elkaar vastgeplakt!"